

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupený Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého Kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/4, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2014, č. j. 58 A 25/2011 - 195,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Odměna advokáta Mgr. Pavla Kužílka **s e u r č u j e** částkou 4.114 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2014, č. j. 58 A 25/2011 - 195, byla výrokem I. odmítnuta žaloba v části směřující proti rozhodnutí Krajského úřadu Olomouckého kraje (dále jen „krajský úřad“) ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126547/2006, a výrokem II. zamítnuta žaloba v části směřující proti rozhodnutí krajského úřadu ze dne 22. 12. 2006 č. j. KUOK 126548/2006. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126547/2006 (dále jen „rozhodnutí I.“) krajský úřad zamítl odvolání a potvrdil usnesení Magistrátu města Přerov (dále jen „magistrát“) ze dne 24. 8. 2006, č. j. 2006/12445/Sprav/KO, jímž bylo rozhodnuto o námitce podjatosti pracovnice magistrátu J. K. tak, že není ve smyslu ust. § 14 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), vyloučena z projednání a rozhodnutí ve věci. Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2006, č. j. KUOK 126548/2006 (dále jen „rozhodnutí II.“) bylo zamítnuto odvolání stěžovatele a potvrzeno rozhodnutí magistrátu ze dne 29. 8. 2006, č. j. 2006/9127/1608/Sprav/Kot, jímž bylo podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu zastaveno řízení o přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“).

V odůvodnění napadeného rozsudku krajský soud k námitkám vztahujícím se k rozhodnutí I. uvedl, že rozhodování o námitce podjatosti je pouze výkonem dozorcího práva nad postupem správního orgánu I. stupně v konkrétním řízení. Jedná se o úkon, jímž se upravuje vedení řízení a který je ze soudního přezkumu podle ust. § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučen. Otázku, zda bylo správním orgánem ve věci rozhodováno vyloučeným pracovníkem, zkoumá soud jen při přezkoumávání rozhodnutí ve věci samé. K námitkám týkajících se rozhodnutí II. krajský soud uvedl, že bylo-li najisto postaveno, že se v dané věci jedná o návrhový přestupek podle ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích, byl magistrát povinen řízení zastavit, neboť matka obviněného, která vystupovala v pozici poškozené, nepodala návrh nebo alespoň nevyslovila souhlas se zahájením řízení. Protože řízení nebylo zastaveno z důvodu vyjmenovaného v ust. § 76 odst. 1 zákona o přestupcích, byl magistrát povinen podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu řízení zastavit, neboť odpadl jeho důvod. V souladu s ust. § 66 odst. 2 poslední věta ve spojení s § 76 odst. 5 věta třetí správního řádu se proti rozhodnutím, která se pouze poznamenávají do spisu, nelze odvolat a krajský úřad proto postupoval správně, když odvolání stěžovatele zamítl. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, že rozhodnutí II. je nepřezkoumatelné. podle krajského soudu nebyla námitka ohledně nesourodosti správního spisu natolik závažná, aby v důsledku toho bylo rozhodnutí II. nezákonné. Stejně tak krajský soud nepřisvědčil ani námitce, ve které stěžovatel uváděl, že mu nebylo umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí, protože se stěžovatel před vydáním usnesení o zastavení řízení dne 15. 8. 2006 zúčastnil jednání, o čemž byl sepsán protokol a následně již nebylo prováděno žádné dokazování.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost, v níž uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), d) a e) s. ř. s. V kasační stížnosti vyjádřil nesouhlas se závěrem krajského soudu, že rozhodování o námitce podjatosti je pouze úkonem, jímž se upravuje vedení řízení, který je ze soudního přezkumu vyloučen. Podle stěžovatele bylo rozhodnutí I. vydáno v rozporu se zákonem a navíc je nepřezkoumatelné. Stěžovatel rovněž vyjádřil nesouhlas s tím, jak se krajský soud vypořádal s jeho námitkami proti rozhodnutí II, protože se omezil pouze na konstatování, že se jedná o rozhodnutí, které se pouze zaznamenává do spisu. Toto rozhodnutí je ve výroku nepřezkoumatelné, což má za následek jeho nicotnost, nezákonnost a nepřezkoumatelnost. Stěžovatel dále vyslovil nesouhlas s argumentací krajského soudu ve vztahu k námitce týkající se nemožnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Skutečnost, že stěžovatel zúčastnil jednání správního orgánu, o kterém byl sepsán protokol, ještě neznamená, že mu bylo v souladu se správním řádem umožněno seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Stěžovatel dále namítal, že krajský soud se nedostatečně zabýval jeho námitkou ohledně nesourodosti správních spisů v případě obou napadených rozhodnutí. Správní spis obsažený v příloze soudního spisu představuje pouhý souhrn různých dokumentů, které netvoří ucelený správní spis. Proto jej nelze ani za relevantní podklad pro závazné rozhodnutí správního orgánu považovat. Vzhledem k uvedenému stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

Krajský úřad ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ve věci stěžovatele vydal magistrát pouze dvě procesní rozhodnutí a stejně tak mají procesní povahu rozhodnutí o odvolání proti nim. Předmětná správní rozhodnutí jsou řádně odůvodněna a vydána v souladu se zákonem. Proto krajský úřad navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správních spisů bylo z moci úřední zahájeno řízení o přestupku proti občanskému soužití podle ust. § 49 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, jehož se měl stěžovatel

pokračování

dopustit tím, že dne 12. 6. 2006 v domě č. 232/7 na ulici Tylově v Přerově hrubě slovně vyhrožoval M. H. U ústního jednání dne 15. 8. 2006 uplatnil stěžovatel námitku podjatosti vůči úřední osobě J. K. O této námitce magistrát rozhodnul usnesením ze dne 22. 8. 2006, č. j. 2006/12445/Sprav/Ko, tak, že J. K. není vyloučena z projednání a rozhodování v dané věci, neboť nebyly zjištěny skutečnosti, na jejichž základě lze pochybovat o její nepodjatosti. Následně pak magistrát řízení o přestupku usnesením ze dne 29. 8. 2006 č. j. 2006/9127/1608/Sprav/Kot, zastavil podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu s odůvodněním že M. H. není stěžovatelovou nevlastní matkou, jak se původně předpokládalo, ale matkou vlastní, a z tohoto důvodu jej lze s ohledem na ust. § 68 odst. 1 zákona o přestupcích projednat pouze na její návrh, resp. s jejím souhlasem, což nebylo splněno. Proti oběma usnesením podal stěžovatel odvolání, která krajský úřad zamítl. Proti těmto zamítavým rozhodnutím podal stěžovatel žalobu, o níž rozhodl krajský soud napadeným rozsudkem.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnost rozhodnutí II. z důvodu nesrozumitelnosti jeho výroku. Ve smyslu konstantní judikatury lze za nesrozumitelný považovat takový výrok, ze kterého nelze zjistit, jak správní orgán autoritativně rozhodl o právech a povinnostech, tedy výrok, ze kterého není seznatelný projev vůle správního orgánu (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 11. 2005, č. j. 4 As 61/2004 - 66, ze dne 30. 11. 2006, č. j. 4 As 78/2006 - 41 nebo ze dne 17. 7. 2013, č. j. 6 As 3/2013 - 31). Výrok rozhodnutí II. je však formulován tak, že je z něj zřejmé, o jakém odvolání krajský úřad rozhodoval, proti kterému rozhodnutí magistrátu toto odvolání směřuje a že se odvolání zamítá. Proto ani tato stížní námitka není důvodná.

Dále se Nejvyšší správní soud zabýval stížní námitkou směřující proti rozhodnutí I. Jak opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud, např. rozsudcích ze dne 15. 10. 2003, č. j. 3 Afs 20/2003 - 23, ze dne 28. 1. 2010, č. j. 4 As 1/2010 - 67, ze dne 16. 2. 2011, č. j. 3 Ads 49/2010 - 112, či ze dne 11. 11. 2011, č. j. 5 As 51/2011 - 64 (všechny dostupné na www.nssoud.cz), rozhodnutí o námitce podjatosti ve správním řízení je rozhodnutím, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, a proto není samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví. Brojit proti rozhodnutí o námitce podjatosti je možno v žalobě proti meritornímu rozhodnutí ve věci a tímto způsobem je také garantováno právo na spravedlivý proces. V kontextu uvedené judikatury tedy krajský soud správně vyhodnotil předmětnou část stěžovatelovy žaloby jako nepřípustnou ve smyslu ust. § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Pokud jde o další stížní námitku směřující proti rozhodnutí II., Nejvyšší správní soud ji také neshledal důvodnou. V případě, že správní řízení o přestupku zahájené z moci úřední lze zahájit pouze na návrh, je nutno při absenci souhlasu poškozené osoby řízení zastavit pro odpadnutí jeho důvodu. Tento názor byl v minulosti vyjádřen např. v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 8. 2009, č. j. 9 As 57/2008 - 35, publ. pod č. 1949/2009 Sb. NSS. Jelikož taxativní výčet obsažený v ust. § 76 zákona o přestupcích, který je *lex specialis* ke správnímu řádu, neupravuje odpadnutí důvodu řízení jako jeden z důvodů pro jeho zastavení, musí správní orgán postupovat podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu. Podle citovaného ustanovení poslední věty se usnesení, jímž je z uvedeného důvodu zastaveno správní řízení, pouze poznamenává do spisu, přičemž podle ust. § 76 odst. 5 správního řádu se proti takovému usnesení nelze odvolat. Zákon o přestupcích navíc v ust. § 76 odst. 3 explicitně uvádí, že odvolání proti zastavení přestupkového řízení je možné pouze tehdy, bylo-li toto řízení zastaveno z důvodu uvedeného v ust. § 76 odst. 1 písm. a), b), c) a j) zákona o přestupcích. Účelem soudního řízení podle ust. § 65 a násl. s. ř. s. je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob, která mohla být zkrácena postupem správního orgánu ve správním řízení (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013 - 33). Pokud byl v daném případě magistrát povinen řízení zastavit pro odpadnutí jeho důvodu,

a pokud není podle zákona možné podat proti usnesením, kterým bylo řízení zastaveno, odvolání, krajský úřad v rozhodnutí II. správně dovodil, že je dán důvod pro zamítnutí odvolání podle ust. § 90 odst. 6 správního řádu. Krajský soud proto nepochybil, když dospěl k závěru, že subjektivní práva stěžovatele rozhodnutím II. nebyla zkrácena a jeho žalobu v této části zamítl.

Nejvyšší správní soud dále uvádí, že krajský soud se dostatečným způsobem vypořádal se všemi stěžejními žalobními námitkami stěžovatele, které se týkaly rozhodnutí II, a které jsou takřka totožné s námitkami stížními (jednalo se o trojici námitek směřujících proti přezkoumatelnosti výroku, kvalitě správního spisu a neseznámení stěžovatele s podklady pro vydání rozhodnutí). Skutečnost, že jsou tyto námitky v odůvodnění napadeného rozsudku vypořádány, dokládá také skutečnost, že sám stěžovatel s konkrétními závěry, jež k nim krajský soud zaujal, polemizuje v kasační stížnosti. Byť si lze jistě představit podrobnější odůvodnění rozsudku, v daném konkrétním případě nelze hovořit o nepřezkoumatelnosti, pro kterou by bylo nutno rozsudek zrušit.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem v tom, že jeho účast u ústního jednání sama o sobě nemusí znamenat, že byl skutečně seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. V protokolu ze dne 15. 8. 2006 o průběhu ústního jednání není o této skutečnosti žádná zmínka. Na druhou stranu je třeba upozornit na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které ne každá vada správního řízení musí mít za následek zrušení rozhodnutí vydaného v tomto řízení. Musí se jednat o takovou vadu, která mohla mít vliv na zákonnost tohoto rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 6. 2011, č. j. 2 As 60/2011 - 101 nebo ze dne 16. 9. 2014, č. j. 8 As 112/2013 - 50). Je tedy třeba pečlivě rozlišovat, zda konkrétní zjištěná vada skutečně tento reálný vliv na zákonnost mohla mít. Jak již bylo uvedeno, rozhodnutím II. nebyla stěžovateli uložena žádná povinnost. Pouze jím bylo pro odpadnutí důvodu zastaveno řízení o přestupku, který měl stěžovatel spáchat. Vzhledem k tomu, že za daných okolností byl magistrát povinen zastavit řízení podle ust. § 66 odst. 2 správního řádu bez ohledu na jednání stěžovatele, nedospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že by došlo k pochybení, pro které by bylo nutno zrušit rozhodnutí správního orgánu. Ostatně stěžovatel ani neuvádí, s jakým podkladem pro rozhodnutí měl být seznámen a jak by toto seznámení mohlo ovlivnit další postup správního orgánu.

Poslední stížní námitkou, kterou stěžovatel uplatnil, byla námitka nesourodosti správních spisů. Krajský soud totožné žalobní námitce stěžovatele nepřisvědčil s odůvodněním, že ji nepovažuje za natolik závažnou, aby v jejím důsledku bylo napadené rozhodnutí nezákonné. S tímto závěrem se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Správní spis poskytuje dostatečný podklad pro vydání napadených správních rozhodnutí. Jednotlivé části spisu jsou opatřeny číslem jednacím, datem i ostatními náležitostmi a nic tak nenasvědčuje tomu, že by spis nesplňoval náležitosti stanovené v ust. § 17 správního řádu.

Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že se krajský soud nedopustil pochybení, která by měla za následek nezákonnost napadeného rozsudku. Proto není kasační stížnost důvodná, a Nejvyšší správní soud ji podle ust. § 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti rozhodl bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch v řízení neměl a krajskému úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

pokračování

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupcem advokát a podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. platí v takovém případě odměnu advokáta včetně hotových výdajů stát. Podle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, náleží advokátovi odměna za jeden úkon právní služby (písemné podání soudu týkající se věci samé) v částce 3.100 Kč a podle ust. § 13 odst. 3 citované vyhlášky náhrada hotových výdajů v částce 300 Kč. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, a proto se podle ust. § 35 odst. 8 s. ř. s. odměna zvyšuje o částku odpovídající této dani, která činí 21 % z částky 3.400 Kč, tj. 714 Kč. Proto byla stěžovatelovu zástupci přiznána odměna v celkové výši 4.114 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 15. ledna 2014

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu

OPRAVNÉ USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl předsedkyní senátu JUDr. Eliškou Cihlářovou v právní věci žalobce: **M. R.**, zastoupený Mgr. Pavlem Kužílkem, advokátem se sídlem Blahoslavova 72/4, Přerov, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje**, se sídlem Jeremenkova 1191/4, Olomouc, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 25. 9. 2014, č. j. 58 A 25/2011 - 195,

t a k t o :

Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. ledna 2014, č. j. 7 Afs 222/2014 - 24, **se opravuje** takto:

V Brně dne 15. ledna 2015

O d ů v o d n ě n í :

V písemném vyhotovení rozsudku Nejvyššího správního soudu je nesprávně uvedeno datum 15. ledna 2014, přesto, že rozsudek č. j. 7 As 222/2014 – 24 byl vydán dne 15. ledna 2015.

Podle ust. § 54 odst. 4 s. ř. s. opraví předseda senátu v rozsudku i bez návrhu chyby v psaní a počtech, jakož i jiné zřejmé nesprávnosti. Týká-li se oprava výroku, vydá o tom opravné usnesení.

V souladu s citovaným ustanovením předsedkyně senátu bez návrhu opravila datum vydání rozsudku, neboť se jedná o zřejmou nesprávnost. Rozsudek byl na úřední desce Nejvyššího správního soudu vyvěšen dne 15. 1. 2015, kdy bylo sedmým senátem ve věci rozhodnuto.

P o u ě n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 10. února 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu